

קונראד באייר: ניצני פשיעה

בעל הפונדק "לב־הדמים" ניגש באדיבות עד לסף לקבל את פני אורחיו. עוד הוא מסתלק מן המדרגות והנה נכנס ילד, בן עשר לכל היותר, קטן, צולע ומגובן קימעה. הוא השמיע קול גיחר. הרוח גישבה שורקנית בשלטה־הפת המוחלד, ועליו נראה לב אדום מנוקב־חץ, ערפל עלה, סמיד, לת.

היה ערב.

לִורֶנְצוֹנִי הוֹפִיעַ בעצמו וחפן מלוא כפו חול דק והטילו בפני הרוצה. היה בוקר שעה חמש.

קר היה וירד שלג.

והנה, אך יצא לִורֶנְצוֹנִי מן החדר, עט פתאום איש פנימה. הוא אחז בפטיש מעל השולחן, קפץ אל המיטה והדביק קרטון עבה אל הקיר, ושוב הסתלק.

בשעה ששני הסוסים האמיצים קירטעו על רצפת החצר טרק משרת־ענק את דלת העגלה, שעל דפנותיה סימני־יוחסים צבועים.

חדרן פתח את שתי כנפות־הדלת והודיע:

"גִּשְׁק לֵה, אחיין, אתה לבוש כפפות".

עם זאת הטיל עצמו אל כורסה, זרק בתנועת־יִיאוש את המגבעת ממנו והלאה, הרכיב רגל־שמאל על ברך־ימין, נטל את הרגל בידו והמשיך ביבבותיו.

הרגע הזה דומה היא כי קרוב הוא.

הפונדקית שמעה רחש ליד הדלת, אך היא התחילה להתפשט, פגיון שהיה חבוי לה בחזיה שלפה מנרתיקו והניחתו על שולי התנור. הלהב היה מושחו, שלש־פיות, החוד מורצל.

הפונדקית היתה כבת ארבעים, מגודלת, בריאה, אדמומית, עוטה פלומת־זקן, זרוער תיה וידיה הגדולות אמרו כוח בלתי־רגיל. תכופות נשתקפה במבטה תוגה עכורה. פיה הקטן, חטמה הישר, העדין, וסנטרה—היתה להם צורה חביבה ביותר. תלתלי שער בהיר גלשו על לחייה, מחרוזת־אלגומים סגרה על צוואר צהור־מבריק, אכן, שמלתה הרחבה־מדי עוד היה בה כדי לרמוז על גיזרתה. למחרת זרחה ברקיע שמש־סתיו זוהרת, והסערה שככה.

נעליה הגסות היו מסומרות; הקצרה: פרט לידיה, לא הבדיל לפי־שעה דבר את הפונדקית משאר באי הפונדק. לאחר הרף־עין שוב נעלמה הדמות.

המשורר לִורֶנְצוֹנִי נשאר עומד כמאובן.

שמו נראה מצויר בשיני־סוס על לוח־עץ שחור שעל הדלת. בריתחת־זעמו הראשונה ביקש המשורר לחנוק את הילד בזרועותיו; אך הוא הבלִיג, חוזר והסיט אל כיסאו. הנער שרעד על־כרחו והעווה את הבעתו המכוערת, דיבר: "אבא מסכן".

"זה לא־כלום", ענה המשורר כשוב שוויון־נפשו אליו. "יש לי פצע ישן ברגל, שלפ־עמים הוא עדיין מכאיב מאד".

הפונדקית ישבה בכורסה גדולה, מכוסה אריג צהוב־כקש. והיתה לבושה שמלת קטיפה שחורה, שניכרה בה המלאכה הנהדרת שבצווארונה הרחב ובשרווליותיה, מעשה תחרה אנגלית.

כלאחר־פה הפטירה: "לא נכון, לא רצחתי שום סוחר־בהמות".

חרמש־הירח הצר, הדק, התחיל לבהוק בוהק פראי.

השקט היה מושלם.

"אבא, המים בכד קפאו", קרא הנער.

"או שבור את הקרח".

"הוא עבה מדי. אבא, תשבור בבקשה את הקרח בכד".

הפונדקית מוגה ללורנצוני, בלי ספק שיקו־תרדמה (שמא אופיום?). שעות אחדות היה הלום לגמרי, וכשניעור נתמשכה בקצהו האחד של החדר חומה ארוכה, מסוידת. בחייכו נחשפו קצות שיניו, כמעט כולן שחורות.

"סליחה, כולי קשב".

אירע מה שמוכרח היה להתארע.

הרוזנת היתה חירות־כשיש ולבושה עטיפה רחבה, מלמלה לבנה; תנועה פתאומית, עוויתית, הפילתה מן הדרגש, בשעה שאחי הרוזנת התהלך במצפה אין־מנוח.

דבר זה שימש לו לפייטן עילה לפסוק את פסוקו: "יש לי סודות משלי".

"אלי, מהיכן רק נוטל אתה את הרעיונות?" לא יכלה הפונדקית שלא לשאול.

"מן היער, מקום שם התותים צומחים", השיב האמן.

"הבית הזה מכיל שלושה חדרים נאים ומשק־פרות שוייצרי, שבו שימשה הרוזנת בימי־ילדותה נערה חולבת".

"אני כולי קשב", נתעלע הישיש באימוץ כל כוחותיו, אף שהקצף זע על שפתותיו.

במאמץ עליון עלה בידו לשבת אל המדרגה האחרונה. הוא צותת וקלט רחשים, לכן מנה את המעלות: שלש־עשרה היו. "רק לשם זהירות", בתוך כך כיוץ את גביניו והעווה העוויה. הממחטה היתה ספוגה דמעות. זה היה יכול לקלקל את הכל.

לורנצוני קם, הקיף את הבית ולא ראה איש, הרוזן לא היה עוד, משק־הפרות נראה עכשיו בלי צעיף־עלים.

יוזף הזקן, כשנכנס, שמע לתמהונו הגדול את אדונו מזמרר שיר־ציידים.

"אבל, הרי הוא מתפפף מצוין מאד".

"אתה ודאי שכחת לתת לניקוי את הרובים שלי שבמזווה־הצייד!" קרא לורנצוני,

כשהטיל עצמו ליד צב־המגן שלו, בתבן, ובכה בכי מר.

למרגלותיו הרגיש במשהו קר מאד; הוא שח ידו, והיתה זו שלולית של מים.

בכל־אופן שחה צב־המגן כמו לוטרה.

באמצע החדר עמד כיסא, ועל המיסעד היה תלוי חבל. אז עלה בין האורחים מילמול של מורת־רוח.

"האת, האביב, אז מתגלגלים הילדים עליונים באחו".

"זה דם יש לו על בגדו! כלום הוא פצוע, אדוני? מדוע לא צילצל בפעמון?" ענה

יוזף נגות. "הוא בן־בליעל גדול; אבל עכשיו הוא בוכה, רואה הוא, זה מצער אותי. רוצה מים?"

"לא, רק אוויר", נאנק לורנצוני.

הילד המסכן שוב כרע על ברכיו, פירש זרועותיו, אך לא יכול לומר מלה; נשמעה רק נקישת שיניו.

"קר כקרח כאן!" העירה הרוזנת.

"זה עלינו!" שאג יוזף, שכנראה שכח את תפקידו לגמרי. הוא נדחק אל קרן־זווית, וכמאיים הניף גרזן.

העוול הטיח בדלת בעצמה כה רבה עד שהמנעול הממוקמק נפרץ.

לפעמים קרא: "הפונדקי הרשה לי זאת, ואני מתרוצץ בגינה ומסתכל כהלכה. בפניה משמאל עומדת קאזוארינה. אני מתחיל להשתעל כל־כך עד שהאדונית הרוזנת אומרת: ברצון אביא לך כוס מים."

"נכון", הפטיר לורנצוני, בלי שיפקח את עיניו.

אז קם, סר אל החלון, והתחיל לרנן זמר־קט. בעוד הוא מתפף על הגוגית.

"אשים לי גזיר־נייר בקופסת־טבק־ההרחה שלי, שלא אשכח את שמר".

האורלוגין בחדר השמיע תשע שעות.

ירדה דממה עמוקה.

המשרתת הופיעה, לורנצוני שלח את ידו, במירב השקט, אל תחת המעיל, שלף אקדת, הראה אותו לנערה וחזר ותחבו. נתמלא החדר מעט־מעט שלג.

"הרי זה נורא", רטן אחי הרוזנת. מרוב רוגז השליך את המשקפת ארצה.

מוג־האוויר הרע התרכך. העננים שהרדיפה הרוח לפניה היו שחורים כל־כך ונשת־תלשלו עמוק כל־כך עד שהיה לילה כמעט. מלבד זאת חזר יוזף והוליך עמו כבשה, בחבל דק. יוזף נשאר עומד בפתח והביט באדוניו במתיחות חיישנית.

"והסוסים?" שאל לורנצוני.

"הוא מפנק אותי", ענה משרתו בחיוך והתישב לו בנוח על הספסל ליד התנור.

הפונדקי הטיל בו מבט קטלני, כמבקש לומר: הגבירה החמודה תשמח. בתחילת החורף נטרפה עליו דעתו. יושב היה, הוא ושפמו האפור הארוך, ליד הדלת ומשגיח על האורחים. חמישה ילדים היו לו, הצעיר בהם בן ארבע הקשיש בדוחק בן שתים־עשרה, אמו היתה חולה, ולסוף סבתא בת־שמונים בלתי־שפויה.

הרוזנת הירהרה בילדיה.

סבתא המטורפת לא הירהרה במאום.

לפני הבית צהלו הסוסים בעליצות.

אף שהרוח העיפה כובע אל החדר, נעצר כושי לבן־שער, לבוש בקפידה, על יד־שמאלו שעון־שניות, עמד בחוץ אצל החלון, ובימינו לא עשה ולא־כלום.

"לשון שחורה לו, לורנצוני", קוננה הפונדקית, והעמיקה־שיקעה מבטה בעיני המשורר.

"שחורה כדיר", אמר הלה בנחת. "היא צודקת בהחלט". אחרי עלילות־גבורה כאלו

לא חש עוד את עצמו אומלל כל-כך, אף שבכלל מעולם לא היה צוחק הרי אז ציחקק, שם את הכובע אשר לו על אוזנו האחת ושר את המארסייו. הקור נמוג, ויוזף החסכני כיבה משום כך את האש. כשהתאוששה הרוזנת, נטלה את ידה של סבתא הישישה ושאלה: "וכי היכן האדונית הרוזנת המסכנה?"

"היא נמצאת עם ילדיה בחצר־המתבנים".

"אני באמת לא ידעתי זאת", העיד לורנצוני על עצמו. על השולחן היו מונחים שני ארנקי־כסף.

שני הסייסים נשענו אל אילן; האוויר לא ערב להם. יוזף נפל, חויר, ידיו מלאות דם, כמעט בלי נוע, בורעות הפונדקית. "אני רוצה לגלות לה רעיון", שיסע לורנצוני. "בדעתי להלביש את הרוזנת שמלה אדומה ולשים בראשה אותו כובע־נוצות, אני מושיב את הרוזן על שרפרף־תינוקות, עונד לו מפית, ושהיא תהיה לו, סכין־עץ בידה, בִּלְוֶן".

סבתא הוקנה היתה מוכרחה לצחוק.

"אומץ־לב! אומץ־לב!" קרא הרוזן ונכנס בקפיצה מבעד לפתח. זהיר־זהיר ביקש להגיע אל הסולם, שניצב בטבור החדר, ראשו אל עליית־הגג. ברגע זה נכנסה הרוזנת האומללה עם הרוזן אל החדר ושאלה: "אתה כנראה לא מן הסביבה הזאת?"

כבר הניח יוזף את רגלו על החווק העליון כשאחוז לורנצוני ברגליו הדקות ומשכו בחזקה כל־כך עד שלא יכול עוד הזקן להחזיק, נפל מן הסולם ופניו הוטחו אל החור קים כולם, כך היתה דרכו, ולכל מי שניאות להאזין היה אומר, ותכופות, שפך הוא מוכרח לחיות, שלולא כן חש הוא בראשו כל היום.

"זה היה אדום כדובדבן", שאג יוזף בכעס.

כאשר שמע הרוזן את הדברים האלה, החוויר עד־מוות וכמעט התמוטט. "הוא חף־מפשע, אני יודע זאת!" ענה לורנצוני בהדגשה. הרוזן נשאר עומד, הוא התקפל, לא בזריזות יתירה, ובין שיניו החזיק בסכין הארוך, שהבהיק בדימדומי־האפלולית. לאחר שפיון אותו למצב המתאים, חזר ושלפו. השמש שקעה; כל הנוף היה רוגע מאד.

"שקט!" שאג הרוזן, ופנה תפנית קלה.

"אף אחד?" נאנח יוזף משתומם וקד קידה.

הראו לו לחם ובשר, והוא נענה לפתיון הזה.

אחי הרוזנת עדיין ישב במיצפה־הכוכבים שלו וסוף־סוף אמר: "הו, השמש הנח־מדה". כליו ומכשיריו היו שרויים באי־סדר רב. מהשכמה עד האחר, אך במיוחד מערב עד בוקר, שמעו אותו אומר בלי הרף: "הו, השמש הנחמדה". אך השמש לא זעה.

כשנודע כל זה לרוזן, חזר לביתו ודחה את ביקורו אצל המשורר לורנצוני ליום אחר. הפונדקית נופסה קלוֹת בידה.

”באמת נכון הדבר, לורנצוני היקר?”
שוטר־חרש נבלע מבעד לדלת צדדית.

בזה הרגע נשמעו צלילי פעמונים.

הלילה ירד ובא, הדליקו אבוקות־של־קש וקשרו את הרוזנת אל ספסל, שנישא על כתפיהם של אנשי־הפונדק והמשרת. בעיני הפונדקי והפונדקית לא מצא הדבר חן, כנראה, והם חשפו שיניהם, והרוזנת טולטלה טלטלת־תרועה. אחרי הרוזנת הגיע תורו של לורנצוני, שאיש־שרת בעל־מידות נשאו בזרועותיו. הכל, אפילו המשרתים, סבתא הזקנה והילדים, הקיפו את לורנצוני; האחד נשא את סוסו הברוד, האחר את אתונו, השלישית חזירו־ן־ים, אחדים החזיקו חמת־חלילים וניגנו. בקצרה, זה היה רעש. מאחור הלך הכושי; כמעט כולם נשאו אבוקות־קש בידיהם, כפי שאתם יכולים לתאר לעצמכם, וצעקו כמטרפים: ”בראבו, לורנצוני, תחי השירה!” והגבירות התחבקו.

כך עברה התהלוכה בכל הסביבה.

(א.ב.)